

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ Η ΓΝΩΜΗ

ένος ανωτέρου αξιωματικού του Ναυτικού είναι πως δεν έπεσαν καθόλου χροιάματα στην θάλασσα.—όπως φωνάζουν μια βδομάδα τώρα οι έφημερίδες.—με τα γυμνάσια που έκαμε ή θεωρητική μοίρα.

“Ας φωνάζουν, μας έλεγε, αν και δεν έπρεπε καθόλου να φωνάζουν, αφού δεν ξέρουν και τα πράγματα. Διακόσες πενήντα χιλιάδες δραχμές στη θάλασσα! Μακάρι να είχαν πέσει και πεντακόσιες χιλιάδες στη θάλασσα πριν κάνουμε τον πόλεμο! Δεν τις είχαμε όμως ρίξει τότες και γι’ αυτό επάθαμε κείνο που πάθαμε και πληρώσαμε και δέκα εκατομμύρια αποζημιώσει!...

‘Ο κ. αξιωματικός είχε την καλωσύνη να μας εξηγήση τους λόγους αυτούς οι οποίοι για τους άμυήτους ίσα με την στιγμήν εκείνην ήσαν όλως διόλου ακατάληπτοι.

—Είχαμε άμπαρωμένα τα πυρομαχικά στις αποθήκες. Γυμνάσια δεν έκαναμε, τα κανόνια δεν τα είχαμε δοκιμάσει, δεν τα ξέραμε, οι χιλιάδες, με τα γυμνάσια της σκοποβολής, δεν έπεφταν στη θάλασσα, και το Κράτος δεν χαλνούσε τον παρα του. Τι επά-

θαμε όταν ήρθε ή ώρα να ενεργήσουμε; ‘Επάραμε τις όβιδες από τις αποθήκες, μα οι όβιδες δεν ήσαν καλές. Ποῦ να τις ξέρουμε; Μήπως τις είχαμε δοκιμάσει; Μήπως είχαμε ρίξει πιο μπροστά χιλιάδες στη θάλασσα, για να ξέρουμε αν είναι καλές, αν ενεργοῦν; Τα κανόνια έτρεμαμε να τάγγιζουμε. Μπορούσαν να νθέξουν με τις όβιδες; Δεν μπορούσαν. Ποῦ να το ξέρουμε; Μήπως τάχαμε δοκιμάσει; ‘Έτσι πήγαν όλες οι όβιδες χαμένες, που τις έφυλάγαμε μ’ ευλάβεια λουστραρισμένες στις αποθήκες να μη μας πάθουν τίποτα.

Τέτοια λεφτά, κι’ αν πέφτουν στη θάλασσα δεν πρέπει να τα λυπούμαστε. Καλλίτερα να πέφτουν, για να ξέρουμε στην ώρα της ανάγκης τι μας γίνεται. Και δυο όβιδες να βγοῦν καλές και να πιτύχουν, όταν χρειαστή, σκεπάζουνε όλα τα έξοδα που έγιναν και που θα γίνουν για γυμνάσια. ‘Ένα μοναχά φέρνει μεγάλην, αλογάριστη, ζημία στο ‘Εθνος: ‘Η αλαφρομυαλιά των έφημερίδων. Ποῦ να το ξέρουν βέβαια, πως προδίνουν το ‘Εθνος μ’ αυτά που γράφουν, αμελέτητα κι’ αδιασάνιστα. σήμερι για το στόλο μας, αύριο για το στρατό μας, και μεθαύριο δεν ξέρω γιατί άλλο, που θα πλήρωναν οι έχθροί μας εκατομμύρια για να τα μάθουν, και που τους τα λέμε μες χάρισμα, από τη μανία της έννημεροτ η τ ο ς που χει πιάνει τις έφημερίδες μας;

Νάναι ελεύθερος ο τύπος—δεν το άρνούμαι, αφού τον θέλει έτσι το καμωμένο μας το Σύνταγμα. Μα για μερικά πράγματα χρειάζεται και το φήμωτρο.

Κι’ ο ευγενής αξιωματικός, νομίζοντας πως άδικούσε τον τύπο μ’ αυτά που ειπε εναντίον του, έπρόσθεσε:

—Μα τί φταίτε και σεῖς, όταν έμεις οι ίδιοι, γιατί δεν χωνεύουμε τον ‘Αλφα ή τον Βήτα συνάδελφού μας, αρχίζουμε και σάς ξεσκεπάζουμε τα χάλια μας, με τρόπο πάντοτε, σαν να φαινόμεστε πως σάς πουλάμε δουλειά;

ΜΑΣ ΤΟ ΕΙΠΕ

ή ‘Εστία” και το πιστεύουμε. ‘Ο κ. ‘Υπουργός των Στρατιωτικών δεν έννοσε ν’ άφοπλίση τους άνδρασι” όταν άκόμη βρίσκονται έξω από την

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ 4 ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ ΚΑΤΕΒΑΙΝΕΙ

Μια κοπέλλα κατεβαίνει
Να ψαρέψη στ’ άκρογαλι
‘Ωρι και καμωμένη,
Που δεν ήταν άλλη.

Καλαμίδι μαγεμένο
Είταν ή κορμωστασιά της,
Και γι’ άγκίστρι δολωμένο
Είχε τη ματιά της.

Ρίχνει μια και δυο σ-ο κήμα,
Σε ψαράκι που περνούσε,
‘Ωσου αντίκρυ της το θῦμα
Ξάφνω σπαρταρούσε.

‘Αχ, μες στην καρδιά μου άκόμη
Το κρυφό τάγκιστρι νοιώθω,
Και πονώ, ψυχή και σώμα,
‘Απ’ τον έρμο πόθο.

A. E.

ύπηρεσία, λυπείται δε γιατί δε μπορεί να τους δώση και δεύτερο σπαθί, κι’ όχι να τους άφαιρέση και το ένα πουχουμε και ξεκοιλιάζουν αν τύχη και μεθύσουν τους ανωτέρους τους.

—Δεν θα τους κάνω εγώ κοκονίτσες τους στρατιώτες! ειπε ο κ. ‘Υπουργός.

‘Αφεριμ! Αυτό θα πη μια φορά στρατιωτικό φρόνημα.

‘Από τη μια μεριά λέει αυτό ο κ. ‘Υπουργός ‘Από την άλλη, το Φρουραρχείον δι’ ήμερησίας διαταγής του υποδεικνύει τον τρόπον κατά τον όποιον όφείλουν οι κατώτεροι ν’ άπομένουν τις τιμές στους ανωτέρους, για να μη χαλαρώνεται ή πειθαρχία.

Και περι σπαθιού τίποτε! Δεν είχε καθήκον το Φρουραρχείον να υποδείξη και κατά ποιον τρόπον όφείλουν οι κατώτεροι να ξεκοιλιάζουν τους ανωτέρους τους για να μην είναι το ξεκοιλιασμα άντικανονικό και να μη ξεβιδώνεται καθολοκληρίαν ή κατακατημένη ή πειθαρχία;

άγαθά. ‘Από τον καιρό—τον ώγύγιο—που άρχισε ο άθροπος να πατή με τα δυο πόδια του τη γη, πρόδεδε λίγο λίγο. Άρχισε πολυ να προδέψη τα θρώπινο το γένος. Προδέψε όμως πάντα δημιουργώντας. ‘Ο ένας, λόγω χάρη, βρήκε τον τρόπο να πελεκάη το ξύλο με πελέκι ρτειασμένο από πέτρα ή άλλος βρήκε τον τρόπο να βρή φουτιά, κι’ έτσι να προφυλάγεται από τα ζῦα, που τα τρώμαζε ή φλόγα· ο τρίτος βρήκε τον τρόπο να χτίση μια καλύτερη, να κάμη το πρώτο σπίτι. Οι δικοί μας οι προγόνου, όταν ήρθε ή σειρά τους βρήκαν άλλα βρήκανε τον τρόπο να συλλογιούνται, βρήκανε τον τρόπο να συλλογέται ο ανθρωπίνος νους, ο νους να γίνη φῶς που να τρομάζει το χάος, ο νους να πλάθη, κι’ έτσι δημιούργησαν οι ‘Ελληνες πολλά, που τα συνήθισε σήμερις ο κόσμος, μα που κάτι θα πη να τα δημιούργησε πρώτος εκείνος ο λαός. Δημιούργησε την ‘Ιδέα. Δημιούργησε δηλαδή τη δόξα, τον πόθο για την άθανασία της ‘Ιδέας, δημιούργησε, ίσως όχι την ποίηση, αφού ποίηση είχανε κι άλλοι λαοί, μα δημιούργησε για βέβαιον την αξία, το νόημα το ίερό που πρέπει ναχουμε για όλους κι’ ή ποίηση κι’ ο ποιητής.

‘Από είναι που έσωσε τον ‘Ελληνισμό. Σαν κατέβηκαν οι Ρωμαίοι σταγία τα χώματα, σαν έγινε ή ‘Ελλάδα έπαρχία τους, τη φύλαγε πάντα, την

προστάτεβε ή ποίησή της, κι’ εΐτανε προστάτης που δε φοβήθηκε ποτέ του κανένα στρατό. Κατόπι ο ‘Ελληνισμός ο νικημένος νίκησε το νικητή του, κι’ εΐτανε ή νίκη σωστή, αφού στο Βυζάντιο, που το ξέρετε πως άπαρχής είναι κράτος ρωμαϊκό, έμειναν οι ‘Ελληνες μονάχα. Τι τους έδινε τόσο δύναμη; τι τους κρατούσε σφιχτοδεμένους; ‘Η ποίηση εκείνη που της έδωσαν οι προγόνου πρώτα πρώτα ψυχή και σάρκα. Και κοιτάξτε αλήθεια, στο 21, πως με την ίδια την ‘Ιδέα ζωντανέβει άμέσως ο έλληνισμός. Στοχαστήτε πως άκουστήκανε συνάμα οι κλέφτικες τουφεκιές και τα κλέφτικα τα τραγουδία.

Βλέπετε τώρα τί ώραία, τί καταβαθα, τί λαμπρά που κατάλαβε ο Σολωμός τον έλληνισμό κι’ όλη την έλληνική την ιστορία, όταν εκκμη τον ‘Υμνο του τον περίφημο κι’ έψαλε την ξαναγεννημένη Λεπτεριά. ‘Η λατρεία για τους αρχαίους, για το μεγαλειο τους, για τα ίδια τα ιδανικά, ή λατρεία για την ‘Ιδέα, ή λατρεία για τη γλώσσα ζῦσε στην καρδιά και στους στίχους του Σολωμού. ‘Από να μην τάφήσουμε άπρακτῆρητο, άμέσως να το πούμε πως ή λατρεία της δημοτικής πάντα βρίσκεται άδερφωμένη με τη λατρεία της αρχαίας, με τη λατρεία της δόξας μας της προγονικής. Μας το φανερώνει ο Σολωμός στα έργα του παντού, και στο

γνωστό του τον πεζό Διάλογο, μα και στον ‘Υμνο του, με τους πρώτους στίχους:

‘Απ’ τα κόκκαλα βγαλμένη
των ‘Ελλήνων τα ίερα

Και βέβαια πως τα θυμήθηκε, μόλις που άνοιξε το στόμα, τα ίερα τα κόκκαλά τους, επειδή όποιος όνειρεβεται σήμερι για την ‘Ελλάδα ποίηση καινούρια, καινούρια φιλολογία, θα πη πως στον ύπνο του τον ξυπνάνε οι μουρδιές της δάφνης της ξακουστής, θα πη πως θέλει την ‘Ελλάδα κόρη αντάξια της μεγάλης της μάνας, θα πη πως προσμένει κι από τη σημερινή την ‘Ελλάδα να δημιουργήση όπως δημιουργούσε κι’ ή αρχαία, δηλαδή ζωντανά. Ποιός φαντάζεται όμως τον ‘Υμνο του Σολωμού γραμμένο στην καθαρεύουσα; Σας παρακαλώ, ποιός φαντάζεται φαντάζεται όμως τον ‘Υμνο του Σολωμού γραμμένο στην καθαρεύουσα τον Πλάτωνα; Λοιπόν, όσο πιο δημοτικά έγγραφε ο Σολωμός, τόσο πιο πολυ έμιαζε ίσα ίσα με τους αρχαίους. Σε άλλη εποχή, μίλησε την ίδια γλώσσα. Ναι, την ίδια, την ίδια πάντα, γιατί, κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε στιγμή, στα χρόνια της θλίψης καθώς και στα χρόνια της χαράς, όσο έζησε, όσο ύπνερε, όσο δούλεβε, όσο πολεμούσε, όσο νικούσε, ή όσο νικούντανε, παντού, στη στεριά και στη θά-

ΕΝΑΣ

Θά μείνη και πάλιν ο κ. Βάλλης, άμα πέσει από τὸ Ὑπουργεῖο. Ἐνας ξμεινε και τήν ἄλλη φορά πού ἤρθε πρωθυπουργός, αφού τίποτε ἄλλο δέν κατώρθωσε παρά νά διαλύση τὸ κόμμα του. Πολύ πού τὸν ἐνοιάζε δμως, και πολύ πού τὸν νοιάζει.

Αὐτός δέν θέλει κόμμα. Τάπεδειξε. Δέν θέλει νά τὸν τραβάη ἀπὸ τῆ μύτη ὁ ένας κι ὁ ἄλλος βουλευτής και νά τρέμη σάν κολασμένος μπροστά στήν πλειονοψηφία, μήπως τήν πατηση στὸν κάλο.

Και γι' αὐτὸ μιὰ πεντάρα δὲ δίνει για τις κρυφοφιδέρες τοῦ κύρ Θεωδώρακη και γι' αὐτὸ γελᾷε όταν τοῦ λέν πῶς ἂν ἐξακολουθήτη νά πολιτεύεται ὡπως πολιτεύεται. Θά μείνη και πάλιν καπετάν—Ἐνας.

Τί τὰ θέλετε! Ὅπως υπάρχουν και μιὰ δυὸ ἐφημερίδες πού δὲ δημοσιεύουν με μαῦρα και συφοριασμένα στοιχεῖα, ἀπάν' ἀπάνω στήν ἐφημερίδα τους, τὰ δελτία τῆς κυκλοφορίας τους πού ἀπὸ μεγάλη του συγκατάβασι παραχωρεῖ σ' αὐτὲς ἡ Α. Β. ὁ κ. Τσαγκάρης, ἔτσι υπάρχει ἐπὶ τοῦ παρόντος και ἕνας πολιτικός πού σιχαίνεται νά μετρήη κάθε ὥρα και στιγμή σάν τραγιά τοὺς φίλους του και νά φωνάζη, ἀλά κ. Δηλιγιάννην, πόσοι τοῦφυγαν και πήγαν στὸ ἄλλο μαντρί, και πόσοι ἤρθαν ἀπὸ τᾶλλο μαντρί στὸ δικό του.

ΑἶΜΑ

αἷμα! Μᾶς πλημμύρησε τὸ αἷμα αὐτὲς τίς μέρες—αἷμα πού χύνεται ἀσυλλόγιστα ἀπὸ χέρια δολοφόνων κι' αἷμα πού χύνεται ἀπὸ αὐτόχειρες—αἷμ' ἀδικολογμένο κι' αἷμα πού μποροῦσε νά χυθῆ κάπου, γι' ἀγιώτερο σκοπὸ και νά ποτίση τὸ δέντρο κάποιας Ἰδέας Ἐθνικῆς, πού μένει χρόνια και χρόνια ἀπότιστο και μακραίνεται. Κοίμα στὸ αἷμα πού ἀδικολογῆθηκε και πάλι!

Κι' ἂς κάθουντ' οἱ φιλόσοφοι νά σπᾶνε τὸ κεφάλι τους για νά βροῦν πιδ προορισμὸ ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἀπάνου στῆ γῆ και πόσο σεβασμὸ πρέπει νά δείχνη και στῆ ζωῆ του και στῆ ξένη ζωῆ!

Χαμένα λόγια! Μέσα στὸν ἄνθρωπο θά φωλιά-

λισσα, στίς πολιτείες και στὰ χωριά, στὰ σπίτια ἢ στίς πρωχῆς καλύβες, σάν ἔκλαιγε, σά γελοῦσε σάν ἐτρωςε και σάν ἐπινε, στοχαστῆτε το και περιφανευτῆτε πού ὁ λαός ὁ ἑλληνικός, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου τὸν καιρὸ και πιδ ἄπάνω, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ὑπάρχει γλώσσα ἑλληνική, ὁ λαός μας μίλησε τῆ γλώσσα του, τῆ μάθαινε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ του, τὸ παιδί τοῦ παιδιοῦ, πρᾶμα πού μᾶς τὸ φανερώνει ἔχστερα ὡς και τῆς γλώσσας ἢ ἀλλαγῆ, ἀφού για ν' ἀλλάξη ἔπρεπε ἡ γλώσσα νά μιλιέται ἀφού ἀλλάξε ὅπως ἀλλάζουνε μονάχα οἱ γλώσσες πού μιλιούνται, δηλαδῆ ἀπρακτῆρητα και ἀδίκκοπα, και ἀρτὸ θά πῆ πῶς στιγμιούλα δὲν πέρασε δίχως ἑλληνικὸ στόμα νά μιλή, δίχως ἑλληνικὸ ἀφτί νά κοῦμη τῆ λαλιά μας, θά πῆ πῶς τῆ λαλιά μας τήν ἔχουμε και τῆ βαστοῦμε ἀπὸ τοὺς προγόνους μας τοὺς ἴδιους, ἀπὸ τοὺς προσημεικούς προγόνους μας ἀκόμη. θά πῆ πῶς καθὼς ἡ Λεπτεριά, καθὼς και ὁ ποιητής πού τήν ἔψαλε, θά πῆ πῶς εἶναι κι ὁ λαός μας

Ἄπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένος τῶν Ἐλλήνων τὰ ἱερὰ

Ὅλοι μᾶς ξέρουμε σήμερις ἀπ' ὄξω τοὺς στίχους ἢ μερικὸς στίχους τοῦ Ὑμνου τοὺς συνηθίσσαμε, τοὺς συχνολέμε και καταντήσαμε ἴσως νά μῆ

ζη πάντα τὸ χτῆνος κ' ἕνας σπόρος ἀρετῆς ἂν ξεβγαίνει κάπου θά πνίγεται μέσα σὲ τέλματα ἀπὸ αἷμα και σὲ ρουμάνια ἀπὸ κακίε!

ΕΜΠΗΚΑΝ

κ' οἱ δυὸ στὸ θέατρο για νάκούσουν τοὺς «Κούρδους» τοῦ Καμπύση—ἦταν μὸν σέγ ἡ πγώττ!— με τὸ πούρο στὸ στόμα, με τὸ λουλούδι στήν κουμπότρυπα, και με τὰ φραντζέζικα στῆ γλώσσα.

Πριν καθίσουν στὸ καθισμά τους πού δὲν ἤμποροῦσε παρά νά ναι στοὺς πρώτους πάγκους, ἐφιλοτέχνησαν τὸν ἐξῆς διάλογο Γαλλιστί, τὸν ὁποῖον ὅμως μεταφράζουμε για νά τὸν νοιώση κι ἡ μπουρζουαζί, ντιάμπλ!

— Οἱ Κούρδοι!... οἱ Κούρδοι!... μᾶ τῶχω δῆ τὸ δρᾶμ' αὐτό.

— Ἐδῶ:

— Ἄ! μπᾶ! Στὸ Παρίσι!... Στὸ Πόρτ Σαιν Μαρτὲν ἢ στὸ Ζυρνάς!... Δὲν θυμάμαι και καλά. Πᾶνε δυὸ τρία χρόνια ἀπὸ τότε.

— Τότε γιατ' ἤρθε; ἀπόψε και με παρέσυρες κι' ἐμένα:

— Εἶναι ἡ πρώτη, βλέπεις, πού παίζεται ἐδῶ! Κ' ἔπειτα ἤθελα νά ἰδῶ ἂν εἶναι και καλά μεταφρασμένο γιατὶ μούπαν...
— Τί σοῦπαν:

— Μούπαν πῶς εἶναι μεταφρασμένο σὲ μιὰ γλώσσα χωριάτικη, πού τήν μιλάει ἡ μπουρζουαζί!

Σᾶς ἐρκιζήμαστε στήν ἱερὰν μνήμη τῶν προγόνων μας Ἀεθρητῶν, πῶς οὔτε λέξι δὲν γράφουμε παραπάνω. Ἐτσι τὸν ἄκουσε κι' ἔτσι μᾶς τὸν διηγῆθηκε μιὰ χρητισμένη δεσποινίς, πού καθὼς μᾶς ἐβεβαίωσε, θά γελᾷε σὲ ὅλη της τῆ ζωῆ μ' αὐτὰ πού ἄκουσε στὸ θέατρο για τοὺς Κούρδους.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ

παρατηρήσαμε, πῶς ἀπὸ τότε πού ἄρχισε νά δημοσιεύη ὁ κ. Δαμακλᾶς στίς ἐφημερίδες τίς χίλιες τόσες ὑπερενστάσεις του κατὰ τῆς ἐκλογῆς Πειραιῶς ἔπαυσαν νά δημοσιεύονται στίς ἐφημερίδες οἱ ρεκλάμες τῶν καταποτιῶν τοῦ Πίγκ.

Κάποιος μᾶς παρατήρησε, πῶς δὲν πρέπει νά μᾶς φαίνεται περίεργο αὐτό, ἀφού ὁ κ. Δαμακλᾶς ἰδιοχείρως και τίς πρώτες και τίς δευτέρες κ' εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον νά κάμη και τίς δυὸ δουλειές μαζί.

Ἄμα θά τελειώσουν οἱ ἐνστάσεις θάρχισουν οἱ

βλέπουμε τὸ ἀληθινὸ θᾶμα πού εἶπανε νά γίνουνε τέτοιοι στίχοι στήν ἐποχῆ πού τοὺς ἔκαμε ὁ Σολωμός. Ὁ Παλαμᾶς στήν πρωτότυπη κι ὠραία του μελέτη για τὸν ποιητῆ μας, θυμίζει πῶς ὁ Πολυλάς ὠνόμασε τὸν Ὑμνο «τὸν πρῶτο γνήσιο καρπὸ τῆς ἑλληνικῆς φαντασίας, ὕστερ' ἀπὸ εἴκοσι αἰῶνες τοῦ μαρκαμοῦ τῆς». Ἀλήθεια κι εἶναι ν' ἀπορήση ὁ λογισμός, ὅταν αἰῶνες κ' αἰῶνες ἡ ποίηση οὐπαίνει στὰ στήθια ἑνὸς λαοῦ, κι ἀκούγεται ἀξάφνα μιὰ φωνῆ πού ὡς και τὰ κύματα στὸ γιζλό, πού, ὡς και τὰ φύλλα στὸ δάσος τᾶ γεμίζει με κάποιον πρωτότρεμο ἀντίλαλο τῆς χαρμωσύνης. Μᾶ μήπως εἶναι ὁ Ὑμνος μονάχα; Μήπως δὲν εἶναι και τόσα ἄλλα, πού τὸ καθέναν τους πρέπει νά τῶχουμε για ἀληθινὸ ἀριστούργημα; Ἡ Ἀγνωρίστη, ἡ Ξανθοῦλα, ἡ Φαρμακωμένη, ὁ Θάνατος τῆς ὀρφανῆς, ὁ Θάνατος τοῦ βοσκοῦ, τὰ Ψαρά, τὰ περίφημα Ἀποσπάσματα, ὅλα μαζί με τὰ Σατυρικά του, εἶναι ἀπὸ τὰ πιδ πλούσια τῆς σημερινῆς μας φιλολογίας τὰ στολιδία. Ὡς τόσο εἶδαμε πολλὰς φορές τοὺς δικούς μας νά γράφουνε με κάποιον μετριόφροσύνη και συνάμα με κάποιον καταφρόνηση, πῶς δὲν ἔχουμε τάχα ἔργα φιλολογικὰ πού νά εἶναι και τοῦ λόγου ἀξία. Δὲν πρέπει νά μᾶς φαίνεται παράξενο πού κρίνουν ἔτσι

ρεκλάμες, και καιρὸς εἶναι νάρχισουν γιατὶ διψᾶμε νά μάθουμε ποιὸς ἀστυφύλακας ἀπὸ τήν Ἀνάφη και ποιὰ μοδιστροῦλα ἀπὸ τήν Κέρκυρα, ἐγιατρευθῆκανε με τὰ θαυματουργὰ καταπότια.

Νά ἐδημοσιεύοντοσαν τοῦλάχιστο κ' οἱ ἐνστάσεις εἰκονογραφημένες ὅπως κ' οἱ ρεκλάμες!

Μᾶ δημοσιεύονται ἔτσι ξερά ξερά, και δὲν ἔχουν κανένα γούστο.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Εἰδοποιεῖ ὅτι

Ἄπο 10ης Ὀκτωβρίου τίθεται εἰς χρῆσιν τὸ ἐξῆς φθινοπωρινὸν δρομολόγιον τῆς γραμμῆς Κηφισίας.

Ἀναχωρήσεις

Ἐξ Ἀθηνῶν 6, 7, 8, 9 και 11. 30' π. μ. 2, 3, 4, 5, 6 και 8 μ. μ.

Ἐκ Κηφισίας 7.10' 8.10' 9.10' και 11.40' π. μ. 2.10' 3.10' 4.10' 5.10' 6.15' 7.10' και 9.10' μ. μ.

Κυριακὰς και ἑορτὰς προστίθενται:

Ἐξ Ἀθηνῶν 10 π.μ. ἐκ Κηφισίας 10.10' π.μ. Λαϊκαὶ ἀμαξοστοιχίαι κατὰ Τετάρτην.

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Η ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Τὸ ἑλληνικὸ θέατρο με τὸ δρόμο πούεχη τραβῆζει τώρα τελευταία,—δὲν ἦταν παρά μιὰ σχολαστικῆ ἀρνηση τῶν πύθων μῆς γενεᾶς νεότερης σάν τήν σημερινῆ. Και μολονότι αὐτὸ ἐν μέρει τῶδελπαν—τὸ ἀναγνώριζαν—δυσ-τρεῖς ἀπὸ τοὺς παλῆρους, ὅμως εἶτε γιατὶ δὲν εἶχαν τὰ ὕλικὰ μέσα εἶτε τὰ ἠθικὰ, ἐξακολουθοῦσαν νά μένουν στῆν ἐποχῆ τους τήν ἀρνητικῆ, θέλοντας νά κρατήσουν κοντὰ τους και τὸν κόσμον—ἀπὸ ἄνάγκη ψωμισμοῦ.—Μᾶ ὁ κόσμος—ὁ ὁποῖος τὲ τέτοιες μεταβατικῆς περιστάσεις εἶν' ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ κοινῆς, τῆς ἐξέλιξης—εφαίνονταν σκληρὸς και ζητοῦσε—ναὶ τὸ ξαναλέμε: ζητοῦσε—ἕναν ἄνθρωπο πού νάεχε 'κείνο πού δὲν εἶχαν και νά μπόραγε κείνο πού δὲ μποροῦσαν νά κάμουν—ἔστω και με τὸ νά τῶδελαν—οἱ λίγοι ἀπὸ τοὺς παλῆρους!

Σ' αὐτῆ τήν ἐποχῆ και τῆ κατὰστατῆ ἤρθ' ὁ κ. Χρη-

μερικοὶ ἐ.θ. ἔχουμε ἕνα Σολωμό, ἐνῶ ἔχουμε κι ἄλλους: εἶναι ἀνάγκη κανεὶς πολὺ πολὺ νά διαβάξη και πολὺ πολὺ νά μελετᾶ για νά καταλάβη τὰ πράγματα τὰ πιδ ἄπλᾶ. Δὲ θέλω νά πειράξω κανένα, μᾶ δὲν πιστέω νά τὸ ριζῆμε ὡς τώρα με τὸ παραπάνω οὔτε στὸ διάβασμα οὔτε στῆ μελέτη. Νά δῆτε μάλιστα πού κι ὁ ἴδιος ἐγὼ πού τᾶς τὸ λέω, χρόνια και χρόνια θαρροῦσα, ὅπως τὸ θαρροῦν ἀκόμη κάμποσοι, πῶς βέβαια κ' εἶναι ποιητῆς ὁ Σολωμός, πού ὅμως να συγκριθῆ με τοὺς Ἑβρωπαίους; Ὅταν πῆρα και σπούδαξα τοὺς μεγάλους ποιητάδες τῆς Ἑβρώπης και σύγκρινα μαζί τους τὸ Σολωμό, τότε και μένα μου κατέβηκε φῶς. Ὁ Σολωμός μᾶς εἶναι ταῖρι ταῖρι με τοὺς μεγαλύτερους, και μῆ νομίζετε πῶς ἔτσι τᾶποράσιτα εἶτε γιατὶ μου ἄρσει, εἶτε γιατὶ τὸ φαντάζουμε, εἶτε και για νά σᾶς κολακέω. Εἶναι πρᾶμα πού μπορεί κανεὶς και νά τᾶποδείξη, γιατὶ ξέρουμε πῶς ὑπάρχουνε μερικὰ γνωρίσματα γενικὰ, πού μᾶς φανερώνουνε ἔχστερα ποιὸς εἶναι και ποιὸς δὲν εἶναι μεγάλος ποιητῆς. Τὰ γνωρίσματα ταῦτα, φτάνει μιὰ νά τὰ παρατήρησε κανένας, και τοῦ εἶναι βολετὸ νά τὰ νοιώση ἀμέσως: ἐκεῖ πού βρίσκονται δὲν εἶναι και τίποτε φιλοσοφία, πού νά μὴν μπαίνη, ττὸ νόημα ὁ καθέναν. Τὸ πρῶτο γνώρισμα εἶναι ἡ